

Van dakloze drugsgebruiker tot stoere kweker

ILPENDAM – Drugsgebruikers leren met hun werk op een zorgkwekerij in Ipendam, onder de rook van Amsterdam, weer een regelmatig bestaan op te bouwen. Begeleider Rob Dalgliesh (l.): „Je ziet de jongens opknappen in de frisse lucht. Dat geeft mij veel voldoening.” Foto Emiel van Lint

Kees van den Hoven

ILPENDAM – „Als we hier op het platteland aan het werk zijn, denken we niet aan dope.” Drugsgebruiker Jimmy werkt net als zijn vijf collega's voor 12 euro en een pakje shag per dag op de zorgkwekerij in Ipendam. Het initiatief werd twee maanden geleden in samenwerking met de stichting Streetcornerswerk gestart door het Amsterdamse restaurant De Kas.

Af en toe een shagje roken mag, maar verder moet er flink gewerkt worden op de zorgkwekerij in Ipendam, een plaatsje onder de rook van Amsterdam. De Amsterdamse wethouder H. Bellio opende de zorgtek vorige

week. Daarvoor draaide het team al zes weken proef.

Jimmy, behangen met gouden ketting met zilveren kruis, heeft het prima naar zijn zin in de frisse plattelandslucht. „Hier denk je niet aan dope. In de stad trekken de drugs aan. Gelukkig zijn hier geen dealers.”

De 41-jarige drugsgebruiker is bekend met het landleven. „In Suriname heb ik op de pinda-plantages gewerkt.” Eigenlijk zou hij willen werken als auto-spuiter of binnenhuisschilder. Daarvoor heeft hij zijn papieren. „Maar dat lukt niet. Ik werk al jaren niet meer in vaste dienst. Het is voor mij belangrijk dat ik weer in een ritme kom.”

Terwijl hij het onkruid schoft, vertelt Jimmy hoe hij langzamerhand in de goot terecht-

kwam. „Ik had een Javanees vrouw uit Suriname laten overkomen. Met haar ben ik getrouwd. Na vier jaar liep ze op eens weg, onder meer omdat ik weer drugs gebruikte. Toen werd ik dakloos en kwam met de politie in aanraking.”

De laatste weken werkten de gebruikers in de kas die aan het begin van het terrein staat. Nu het droog genoeg is, zijn ze te vinden op de uitgestrekte akker. Het is moeilijk om zonder vuil te worden het terrein te verlaten. Daarom lopen de mannen in een groene overall met een paar boerenlaarzen eronder.

Assistent-kweker Caro van der Meulen van restaurant De Kas, begeleidt de groep verslaafden. „Eigenlijk klopt het woord verslaafden niet. Een verslaafde is

iemand die de hele dag drugs gebruikt. Zo iemand kan dit werk lichamelijk niet aan. Hier op het land is het drugsgebruik verboden. Wie het toch doet, ligt direct uit het project.”

Van der Meulen vertelt dat het restaurant erop gericht is ecologisch en maatschappijgericht bezig te zijn. „In het restaurant hebben we altijd seizoensgebonden groenten die dagelijks vers van het land worden gehaald. En omdat we veel uit de natuur halen, willen we op sociaal gebied iets teruggeven aan de samenleving. We zien het als onze verantwoordelijkheid om mensen uit de lagere regionen van de maatschappij ook een kans te geven. Wat de groenten betreft gaat het ons puur om de smaak. In deze periode van het

jaar verbouwen we onder meer kolen, sla, kruiden, aardbeien, venkel, tomaten, broccoli en paprika's.” Maar de aandacht gaat niet alleen naar de verslaafden uit, er wordt ook op het milieu gelet. Zo is gebruik van bestrijdingsmiddelen taboe.

Van der Meulen is ervan overtuigd dat projecten in de buitenlucht goede resultaten geven. „Je ziet dat de jongens hier opknappen. Er zouden veel meer plaatsen moeten zijn waar drugsgebruikers kunnen werken.” In tegenstelling tot Jimmy heeft Lothar Wong-a-Liem (22) het minder goed naar zijn zin. Vandaag is het hier Lothars eerste werkdag. „Ik heb net het pad vrijgemaakt van onkruid. Daarnaast heb ik het vuil op de composthoop gegooid, maar ik vind er niks aan. Met plezier ga ik naar een dierenboerderij. Ik houd ervan om met de beesten om te gaan. Maar van dit werk houd ik niet.”

Waarom Lothar toch aan het project meedoet? „Ik word gek als ik heel de dag niets om handen heb. Alleen op dinsdag werk ik mee, omdat ik dan oppas voor mijn hond heb. De rest van de week ben ik op straat en zolang ik daar leef kom ik niet van de cocaïne en de heroïne af. Ik zou ook op de andere dagen willen werken, als ik maar iemand had die voor mijn huusdier kon zorgen.”

De Surinamer Rob Dalgliesh (40) is sinds het begin bij het project betrokken als begeleider van de zes koppige groep. Hij is staf lid van het Streetcornerswerk, zoals het straathoekwerk in Amsterdam heet. Met zijn lange zwarte rastavlechten is hij een opvallende verschijning op de kwekerij. „De jongens werken op zo'n werkdag van tien uur tot halfdrie. Het zijn net zulke mensen als wij. Ze hebben alleen één probleem: ze gebruiken drugs.”

Streetcornerswerk heeft naast de kwekerij nog andere projecten en de gebruikers weer de goede weg op te laten gaan. „We hebben papierprik- en schoonmaakprojecten en we zijn betrokken bij twee veehouderijen. Het mooie is dat je de jongens ziet opknappen van de frisse lucht. En dat geeft me veel voldoening.”